

סרטים

עיד במערומיה

העיר במערומיה היא ניירורק. היא מתגלית בערותה לעיני הצופה, בל- וותו את המשטרה הנקוממת החוקרת מקרה רצח שגרתיה זוהי ניירורק, שאינה מוכרת לתושב או לתייר. זהו הכרך של מטה. ההצליחו המפיק המנוח, מאריק הלני גר, והבמאי ז'יל (באישון לילה) דאסין לתת תמונה מקיפה של צדו האפל של הכי רך הגדול?

כן — משום שהסרט, שהוא הראשון, שצולם כולו ברחובות ניירורק ובבתיה, הרחק מתפאורות הבד והקרטון של הו ליבוד, הוא מאמץ כן, להשיג את אשר הו ליבוד לקה בו ביותר: ריאליזם. ולא — מפני שהמפיקים חששו ללכת עד הסוף ור ערכבו בו סמנים מנוסים ותמונות מסמי רות שעה, כדי לעשותו, לפי דעתם, מעני ין ומותח יותר; לדוגמא: רדיפה דרמי תית אחרי פושע על מרומי גשר ענק. בעיר במערומיה, כאמור, חוקרת המש טרה מקרה רצח. הקרבן: נערה כפרית, שבאה אל העיר לבלות את עלומיה במות רות ותענוגות. חקירת מותה מביאה את המשטרה, בדמות הבלש בארי פיצגראאלד, אל כמה זכמה מבוכים, שכל אחד בפני עצו מו עלול לשמש נושא לסרט. מסתבר כי השחיתות, המתגלה דרך אגב, איכלת בכל פה את השכבה החברתית הגבוהה של ניו יורק, ונעמיתה בצל את שיקאגו של אל- קאפונה. כך, בכל אופן, מרמו הסרט.

אבל ידו המאומנת ועינו ההזה של הכי מאי דאסין עושה את עיר במערומיה, למי רות הכל, לאחד הסרטים המענינים של השי נה; הוא מבנים ומצולם בכשרון ניכר, אשר לשחקנים, פיצגראאלד והוארד דאף, האח רון כנערי-שעשועים שסרת, ראויים לציון מיוחד.

ישראל

יומן, כרמלי סיך

קהל מבקרי הקולנוע בישראל מקבל את יומן כרמל בהסתגפות סבלנית, יחד עם המודעות הצבעוניות, הוועקות מעל הבד בהפסקה. המודעות הצבעוניות, רובן ככר לן, מצוירות בטעם רב והן לכבוד לאמנות הפרסומת בארץ — יומן כרמל עומד למטה מכל ביקורת: הצילומים רעים, העריכה חסרת טעם, הקריינות משעממת. אך לשיא הזלוזל בקהל הגיע נתן אקסי לרוד, מנהל כרמל ומיסדו, במהדורה זו של יומנו, בקטע המראה את לארי אדלר מגיע ארצה.

אדלר המסכן... הוא עומד בפני המצי למה ומגן "התקוה", כשמאחוריו נדחקים עשרים ראשים מחכיכים, כל אחד מהם משתדל לדחוק עצמו אל תוך תחום המצי למה. נוסף לכל: הקטע מצולם במהירות מוגברת.

יומן כרמל נתמך על ידי משרד הפנים, כלומר בכספו של משלם המסים. משרד הפנים מקיים לחץ על בתי הקולנוע, שיציגו תוצרת זו. הכרמל מוכר, אפוא, כמוסד רשמי. תושבים רבים מאד בישראל היו דורשים מן הכנסת, שתתן דעה לענין זה.

בקבוקי גוזו זרעונים

חיצו הבקורת מכתינים אל הסרטים, לעתים אל הצנוניה, לפעמים אל המציגים — לטובתם, כנראה, של האמנות והקהל. האמנות, בהיותה מופשטת, היא מעל לכל ביקורת. אבל הקהל, בשר ודם, הוכיח לא אחת שהוא ראוי להצלפה מיוחדת. בשעת אחת מהצגות סט הטוב, סרט שעורר התמרמרות גלויה של הקהל, השי לין מישוה גפוררים — בוערים — מן היציע אל תוך האולם והעלה באש את מעילו של אחד הצופים. המשטרה שהור עקה חפשה לשוא את הפושע.

קולנוע "גן רינה" היה מציג לפנים סר טים ממדרגה שלישית ורביעית — הרפת קאות וזלות, סרטי המערב הפריע, שמשכו קהל רעשני, שאהב להשתתף בפועל בע לילות הסיערות. בקיץ שעבר הל שינוי לטובה בטיב הסרטים, אבל הקהל הפרוע עוד נהר לקולנוע זה מתוך הרגל. בעת הצגת הבכורה של שלטון הדמים, בהפסקה בין היומן לסרט, הפציץ חלק מן הקהל את הבד במטר של בקבוקי גוזו, שהתנ פצו ברעש. לבות המשתתפים בספורט נתמלאו עליצות למשמע הרעש.

לא מכבר, בהצגה השניה של הבאריקה האלמות, בקולנוע "מגדלור", התבצרה בשורה השביעית של היציע חבו רה של כעשרים בחורים בני עשרים ומע לה, שהביעו את דעתם השלילית על הסרט בקול רם ובמטרה ברורה להפריע. איש מן הסדרנים לא ניסה להשפיע עליהם להמנע מהטרדה מכוננת של שכניהם.

קולנוע "תמר", תל-אביב, מציג בכל יום ששי סרט במשך כל היום. אין זה אותו סרט המוצג כל השבוע, אלא סרט ישן, לרוב מדרגה נמוכה שבמזכות. זהו פשוט שימוש לרעה, מצד בעלי האולם,

פשוטים: הם שוכבים על המדרכה, עד שהמשטרה אוספת אותם משם. בינתיים עו שה הסרט עסקים טובים והוא מוצג בס ני אולמות מלאים. מלפן מישוה למנהל הקולנוע, באחד הימים, בשבוע שעבר: "פצצה תיזרק לאולם". מיד הוועקה המשטרה, הסרט הופסק, 7501 צופים יצאו החוצה יחיכו בסבלנות, עד שהאולם נסרק.

מריה מונטזי, גין סירר אומון (אטלנטידה) הקרבן: מאהב יפהפה

העבודה באמצע היום. לכל אלה יש להוסיף את ההטרדות הקטנות, כמו הפיצוח הבלתי פוסק של גרעינים בפיות מרבים היושבים בקולנוע, והלהג הבלתי פוסק של "מסבירי הסרט" לידידים קשיי-הבנה, או העובדה המזוהה, שהקהל נוהג לברוח מן האולם לא עם גמר הסרט, אלא כמה דקות לפני כן, והי תוצאה, ביקור בקולנוע במדינה התרבותית, הנקראת ישראל, הוא עינוי אחד גדול. אמר מבקר סרטים אחד: ראיתי סרט בחוץ לארץ. התפעלתי ממנו. כעבור חד שים אחדים ראיתי אותו שוב, בתל-אביב. הוא נראה איום.

ארצות הברית

רכרסו והפצצה

רוסילני טוען שהוא בורח מן הפרטי מת. העתונאים מאמינים לו, כפי הנראה, כי הפרסומת רודפת אחריו בעקשנות ו עקביות יוצאים מגדר הרגיל. לא שכה עדין הסערה סביב איסור סרטו הנט שפגע ברגשות הקאתולים באר צות הברית, ושמו של הבמאי הופיע שוב בעמודים הראשונים של עתוני ניירורק. לפני הקולנוע, בו מוצג הסרט הקצר (שלושים דקה) מסתובבות בלי הרף מש מרות: של ארגונים קאתוליים, ומשמרות נגד: של אלה הטוענים לזכותו של הסרט להיות מוצג (הסרט מוצג בינתיים, עד שי יתברר משפט מניעה נגד איסורו של צנ זור ניירורק). תכסיסיהם של אנשי המשמרות הם

בקצרה

אטלנטידה — האגדה על אודות ה ממלכה האגדית ומלכתה האגדית מוסרסת בשלישית. הפעם לאריה מינטז, וזאן פייר אימון הם המושלת האכזרית וקרבת-מאה בה הפהפה.

ההגדה לבית פורסייט — סיוט החלק הראשון של הרומאן האנגלי הגדול. על אודות איירין פורסייט, נשואיה ואהבתה האומללים. אומללים כמו כן: בעלה שהיא נוטשת אותו; מאהבה -- הנהרג התאר כת דרכים; הנערה, שאותו מאהב נגזל מחיקה ועוד אחרים. ביניהם: גאלסוורת' היקהל.

צימפיון — ספורו המפורסם והמצד ין של רינג לארדנו על עליותו של בעל אגרוף למרומי התהילה בזירת הבוקס, על גווה תבריו וידידיו, סרט אכזרי, מזהיר. פאביולה — הנצרות הקדומה בעי גיו של קארניל (דמחבר חיסמן) ובמאי גדול (בלאסטי). תמונות ההמונים — הטור בות ביותר שנראו על הבד מזה שנים רבות.

ברי פיצג'רד, (עיר במערומיה) הקרבן: נערה כפרית

המשטרה ההגונה. ההגונים ביותר הם, כמובן, השוטרים. צורים נעימים (מור ידים בנשק) אלה עושים לילות כימים, עוב לים ללא לאות ושמים תדיר את נפשם בכ פם, בכדי לטהר את עירם האהובה. והכל במשכורת של חצירעב. (הערה: לפני זמן קצר נאלץ ראש הבולשת של ניירורק להת פטר, ואחו חלק ניכר של אנשיו. הסיבה: מלקוח שוחד עצום, שהקיף את רוב רובו של השירות, מידי אילי העולם התחתון). עיר במערומיה איננה, בסופו של דבר, ניירורק מעורסלת לחלוטין. לכל היותר זוהי ניירורק בתחתונים, ותחתונים רחו צים למשעי ורודדים. הכל נעשה כדי למי צוא חן בעיני הקהל והצנורה ההוליבו דית, הורשת שבסרטים, לפחות, יהיה ה חוק סהור וידו תמיד על העליונה.

ובהלת הזהב

